

90 ANYS

Aquella tarda vaig entrar neguitosa al replà de la portalada de guix i després em vaig atansar lentament al pare, assegut sobre un tamboret de fusta i curtint un tros de pell que exhalava una ferum mescla de greix, saüc i gàlban. El pare semblava un bruixot enmig d'un procés fetiller, barrejant els ingredients d'una fórmula màgica consistent en enribetar la pell ja assaonada, guarnir-la amb sivelles daurades, vorejar-la amb clavilles de coure, o simplement, enclavar diverses pells sobreposades, tot formant els pisos d'una sola resistent i flexible. El pare era un sabater esmerçat i habilitós.

Li vaig demanar que em deixés anar a la Festa de les Modistes d'aquell capvespre. El pare, en sentir-me, em va llambregar sorprès. Li vaig dir que hi serien totes les noies del cosidor i ell es va escurar la gola. Després d'uns minuts de recel, va assentir lacònicament, tot fixant una hora prudent de tornada.

Aquell era el meu primer ball d'adolescència, i guarnida amb aquell vestit cenyit de blonda i puntetes, em sentia bonica. La seva vora era d'allò més rebel; bascava constantment per enlairar-se genoll amunt. Els cabells, talment esbullats, s'enrinxolvan juganerament com si tingués un cicló damunt la testa. De cop i volta, vaig notar un alè brusent que em va embolcallar com una boirina opaca i fosca, entel·lant els meus sentits, pertorbant la meva serenor. Tanmateix, enmig d'aquella bromitja vaig poder discernir un parell d'ulls guspirejants, fondejats sobre una cara bruna i agradable. Un noi ben plantat s'havia aturat davant meu i em guaitava somrient, tot agafant-me la mà per ballar la sardana al seu costat. Les galtes se'm van enrojolar i els ulls volien fondre's dins les conques, però amb desconcert vaig comprovar que aquella calitja incerta que em rodejava s'anava dissipant i ara jo flotava amb ella.

Vam dansar una bona estona i després vam decidir apartar-nos de la rotllana i anar fer un passeig plegats. Vam observar el campanar il·luminat de la Seu i l'indret curull de gent. La plaça semblava una artèria inflada que lluitava aferrissadament per fer-se lloc enmig d'una pila d'edificis sangonosos, amb parets esberlades i teulades escarides. Un grumoll d'habitatges que formaven una matèria compacta i fatasmagòrica, que feia basarda. Però atansada a un minyó tan eixerit, l'única paüra fou que aquella nit s'esvanís com un llumí encès en un dia de vent o perdurés com l'escuma en la cresta d'una onada.

El matí següent era lluminós i joliu. Després de la gatzara passada em sentia abaltida, però animosa. Vaig sortir al balcó per desvetllar-me i aspirar aquell aire fresc de rosada. Des d'allí s'observaven uns cims arrodonits, difosos pel volvós èter de l'horitzó i custodiats per unes torres de núvols grisencs. Tanmateix, jo podia distingir nítidaments les seves sutures violetes i xacrades, les flors fomant toies sobre els claps d'herba fresca i els raigs d'argent escampant-se com polsim capdavall del roquissar. Aleshores, mirant cap a la llunyania, vaig comprendre que la meva existència consistiria en anar escalant una muntanya plena d'esculls, rocs afuats o esbarzers espinosos, però també plena d'elements bells com les seves esquerdes de vidre o la fressa enartadora del seu fullam maragda.

I jo, en aquell jorn serè i fresquívol, sentia el caliu d'una flama que m'encoratjava falaguera i m'oferia un camí on tot floreixia al meu pas, restant lluny el cim glaçat i llòbrec que glatia per engolir-me. Només volia seguir el viarany, aferrada càndidament a la vida ...